

vil altsaa aldeles ikke gaae ind paa Undersøgelse af, om denne Lov har været nødvendig eller ikke; thi det er egentlig ikke det, som skal undersøges. Forsaavidt det ærede Medlem var gaaet ind paa denne Side af Undersøgelsen, var han kommen til at berøre Opøsningen, og derved til at berøre det Spørgsmaal: kunde og burde Ministeriet ikke, ligeoverfor en saa haastarrig Modstand i Rigsdagen, efter 2den Behandling, have fremlagt Forslag til en Lov, som forlangede Bevillingeloven ud over 31te Mai, saa havde det ærede Medlem kunnet sige: nei, ikke over 31te Mai, thi jeg vil gjøre det umuligt at opløse, og var denne Beslutning da taget, saa vilde Regjeringen have været fuldt berettiget til at foretage Forlangelsen, uagtet Thinget ikke havde givet sin Bemyndigelse dertil; thi saa havde det været klart, at Thinget havde stillet sig paa det Standpunkt, at gjøre det umuligt for Kongen at benytte sit Prærogativ, naar han vilde. Men det er efter min Mening en Sag, som vi aldeles ikke skal undersøge, og, forsaavidt den bliver undersøgt, lade den hele Undersøgelse staae som et Mundsvær, som ikke fører til nogen Afgjørelse ved Afstemning, — thi kun det, som fører til en Afstemning, faaer en virkelig lovlig Betydning, alt det Dvrige bliver overleveret som historiske Antydninger til Veiledning for en senere Tid og tillige som en Anerkjendelse af, hvad de forskjellige Medlemmer have tænkt over de forskjellige Sager. Som Rigsdagens Mening staaer kun det, som bringes til Afgjørelse ved Afstemningen, og det haaber jeg skal blive, at den provisoriske Lov i den ene eller den anden Form skal blive bekræftet inden 3. til 4 Gange 24 Timer.

Finantsministeren: Jeg kan erklære mig enig i Meget af hvad den sidste ærede Taler har anført. Det ligger naturligtvis ikke Regjeringen paa Hjerte at faae afgjort, hvorvidt den foreløbige Finantslov af 12te Mai d. A. er grundlovmæssig eller ikke; thi her tales ikke om den foreløbige Finantslov. Den første ærede Rigsdagsmand, som har udtalt sig angaaende dette Punkt, har med Føie gjort denne Adskillelse; her er ikke Tale om Udstedelse af en foreløbig Lov, men jeg mener, at Regjeringen har havt god Grund til end ikke

at sætte Præis paa nu at faae afgjort det Spørgsmaal, hvorvidt stricte grundlovmæssig en saadan foreløbig Lov for en vis Deel af den samlede Finantsperiode som den, hvorom her handles, kan tænkes i Medfør af § 30 i Grundloven, og jeg skal tillade mig at sige hvorfor. Ikke fordi det fra Regjeringens Side er mindste Tvivl om, at Grundlovens § 30 hjemler Hs. Majestæt Ret til at udgive en saadan Lov som foreløbig, efterat Rigsdagen selv 2 Gange har anerkjendt, at den lovgivende Magt maatte for en vis Deel af Finantsperioden kunne give en saadan fuldstændig Indtægts- og Udgiftsbevilling, førend den almindelige Finantslov i Medhold af § 52 i Grundloven var udkommen; men Grunden, hvorfor Regjeringen ikke sætter nogen Præis paa nogen Afgjørelse af dette Spørgsmaal, det er, fordi den Afgjørelse, som nu maatte kunne finde Sted, om den end skete med nok saa stor Stemmesleerhed, ja endog Genstemmighed, dog ikke har større eller anden Betydning for Fremtiden end at være en Udtalelse af den nærværende Legislatures Anskuelse af dette Forhold. Om ogsaa den nærværende Rigsdag kommer til det Resultat, at det er fuldkommen sikkert, at Regjeringens Opfattelse af § 30 i Grundloven er den rigtige, saa vilde den nærværende Rigsdag dog paa ingen Maade være en competent Fortolkningsautoritet af dette Spørgsmaal; thi til Syvende og Sidst maatte enhver senere Rigsdag og navnlig Folkethinget i et givet Tilfælde atter kunne bringe det samme Spørgsmaal paa Bane, og det vilde alene kunne finde sin Afgjørelse ved Rigsretten, men ikke ved Rigsdagens Afstemning. Iøvrigt er det jo en Selvfølge, at selve Rigsrettens Afendelse, uagtet den er endelig i det enkelte Tilfælde, heller ikke kan afgive nogen Norm for Fremtiden; thi det er ikke givet, at en Rigsret ikke til een Tid kan have een Mening om dette Spørgsmaal og til en anden Tid en anden. Allerede i det, jeg saaledes her har tilladt mig at anføre, og hvis Rigtighed vanfælgelig kan benægtes, ligger tydelig nok, at dette Slags Sager ikke lade sig bedømme alene fra det juridiske Standpunkt; thi, naar det er givet, at det, som i det ene Tilfælde af Rigsretten